

Προφητεία καὶ Ἀποκάλυψις;

ἢ
«χρησμολογία»
καὶ
«ἀποκαλυπτισμός»;

«Ἡ οὐσία τῆς Ὁρθοδόξου Ποιμαντικῆς
ποῦ συνδέεται μετὰ τὴν Ἑσυχαστικὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας»

Ὁ Ἀντίχριστος καὶ τὸ Χρίσμα*

«Ἐπομένως, οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας δὲν πρέπει νὰ ὀμιλοῦν μόνον γιὰ τὸν Ἀντίχριστο καὶ τοὺς προδρόμους του, ἀλλὰ κυρίως καὶ πρὸ παντὸς θὰ πρέπει νὰ βοηθοῦν τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ζοῦν κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ ἐνεργοποιῆται ἡ Χάρη τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος, μετὰ τὴν διαφύλαξιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν δογμάτων, τὴν ὀρθόδοξον βίωσίν τους, τὴν μετάνοια καὶ τὴν ἐσωτερικὴν νοερὰ-καρδιακὴν προσευχὴν, διότι ἔτσι θὰ μπορέσουν νὰ ξεχωρίσουν τὶς ἐνέργειες τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὶς ἐνέργειες τοῦ Ἀντιχρίστου»

*Τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου
καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Γεροθέου*

ΚΑΤΑ καιροὺς γίνεται λόγος γιὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τὸ τί θὰ δημιουργήσῃ στοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν κόσμον, καὶ μάλιστα προσδιορίζεται καὶ ἰδιαίτερο χρονικὸ διάστημα ποῦ θὰ ἐμφανισθῆ.

Πολλοὶ μᾶς ἐρωτοῦν γύρω ἀπὸ τὸ θέμα αὐτό, ἀλλὰ οἱ ἀπαντήσεις εὐρίσκονται στὴν Ἁγία Γραφή καὶ ἰδιαίτερος σὺν ἐπιστολὰς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ στὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου καὶ σὲ ὅλην τὴν ποιμαντικὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Στὴν συνέχεια, ἀπλῶς μερικὲς νύξεις θὰ ἤθελα νὰ κάνω κυρίως γύρω ἀπὸ τὸ πῶς ἀντιμετωπίζεται αὐτὴ ἡ κατάσταση.

* * *

1. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης στὴν Α΄ Καθολικὴ του ἐπιστολὴ κάνει λόγο γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ Ἀντιχρίστου, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἐνέργεια τῶν ἀντιχρίστων καὶ μάλιστα γράφει στοὺς Χριστιανοὺς ὅτι ἐπίκειται αὐτὴ ἡ ὥρα.

Συγκεκριμένα γράφει:

«Παιδιά, ἐσχάτη ὥρα ἐστὶ, καὶ καθὼς ἠκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν· ὅθεν γινώσκομεν ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστίν» (Α΄ Ἰωάν. β΄ 18).

Κατὰ τὴν ἔρμηνεία τοῦ ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου ποὺ χρησιμοποιεῖ κείμενα ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀντίχριστο ποὺ θὰ ἐμφανισθῆ πρὸς τὸ τέλος τοῦ κόσμου καὶ πλησίον τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἀντίχριστοι, οἱ ὁποῖοι ἤδη ἐνεργοῦν τὸ ἔργο τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ στὴν ἐποχὴ του καὶ σὲ κάθε ἐποχὴ καὶ

«εἶναι πρόδρομοι καὶ προκέρυκες τοῦ καθ' αὐτὸ καὶ κυρίως ὄντως κεκαλουμένου Ἀντιχρίστου».

Ὅπως πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχαν Προφῆτες, ἔτσι καὶ πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου θὰ ἐμφανισθοῦν οἱ πρόδρομοί του, οἱ ψευδοπροφῆτες.

Ἔτσι, κατὰ ἔρμηνεία πολλῶν, ἀντίχριστοι ὀνομάζονται *«οἱ δυσσεβεῖς αἰρεσιάρχαι»*, οἱ ὁποῖοι κρατοῦν καὶ ὑπερασπίζονται *«τὰ τοῦ Ἀντιχρίστου μιὰρὰ δόγματα»*.

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης στὸν ἐπόμενο στίχο γράφει:

«ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν· εἰ γὰρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν μεμενῆκεισαν ἄν μεθ' ἡμῶν· ἀλλ' ἵνα φανερωθῶσιν ὅτι οὐκ εἰσὶ πάντες ἐξ ἡμῶν» (Α΄ Ἰωάν. β΄ 19).

Πρόκειται γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς ἐκείνους ποὺ εἶχαν μάθει τὴν ἀποκαλυπτικὴ ἀλήθεια καὶ τὴν ἀγγελικὴ πολιτεία, ἀλλὰ ἐπειδὴ

ἦταν δουλωμένοι στὶς σαρκικὲς ἡδονές, δὲν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν

«τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν τὴν μεγαλοπρέπεια καὶ τὴν ὠραιότητα τοῦ νοητοῦ Κόσμου καὶ τὴν μακαριότητα, καὶ ὄντως ἄρρητον ἀγαλλίασιν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος»,

κατὰ τὸν ἅγιο Νικόδημο τὸν Ἀγιορείτη.

Ὅποτε ἐπέστρεψαν στὴν ζωὴ τῆς ἀποστασίας

«καὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ γένουν ἐρασταὶ ἀληθινοὶ τῆς καθαρᾶς ἐν Χριστῷ πολιτείας.»

• **Ἐπομένως**, πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου ἐμφανίζονται οἱ πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου, οἱ ποικίλης μορφῆς αἵρετικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἐκεῖνοι πού, ἀντὶ νὰ ζοῦν τὴν Πολιτεία τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν καθαρότητα τῆς καρδιάς καὶ τὴν ἀληθινὴ πίστη τοῦ νοός, ζοῦν μὲ τὰ πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες, χωρὶς ἐσωτερικὴ προσευχὴ καὶ ἀληθινὴ πίστη στὸν Θεό.

2. Ὅμως, ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης δὲν ἀρκεῖται στὸ νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τῶν προδρόμων του, ἀλλὰ κάνει λόγο γιὰ τὸ πῶς ἀντιμετωπίζονται ὁ Ἀντίχριστος καὶ οἱ πρόδρομοί του. Γι' αὐτό, ἀμέσως μετὰ τοὺς προηγουμένους στίχους γράφει:

«καὶ ὑμεῖς χρῖσμα ἔχετε ἀπὸ τοῦ ἀγίου, καὶ οἴδατε πάντα» (Α' Ἰωάν. β' 20).

Δηλαδή, οἱ Χριστιανοὶ ἔχουν λάβει τὸ *χρῖσμα* ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ γνωρίζουν νὰ ξεχωρίζουν τὶς ἐνέργειες τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τῶν ἀντιχρίστων ἀπὸ τὶς ἐνέργειες τοῦ Χριστοῦ. Δὲν πρόκειται περὶ ἀναγνώσεως βιβλίων, ἀλλὰ περὶ τοῦ *χρῖματος*, τὸ ὁποῖο ὑπάρχει στὴν καρδιὰ καὶ διδάσκει.

Καὶ πάλι ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, ἐρμηνεύοντας τί εἶναι αὐτὸ τὸ *χρῖσμα*, γράφει:

«ἤγουν ἐλάβετε τὴν χάριν καὶ ἐνέργειαν τοῦ ἀγίου Πνεύματος εἰς τὰς καρδίας σας ἀπὸ τὸν ἅγιον τῶν ἀγίων Δεσπότην Χριστόν.»

Καὶ πιὸ πάνω, ἀναφερόμενος πῶς κάποιος λαμβάνει τὸ *χρῖσμα* τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, γράφει:

«τὴν χάριν δὲ καὶ ἐνέργειαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος λαμβάνουν οἱ χριστιανοὶ διὰ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, καὶ μάλιστα διὰ τοῦ χρίσματος τοῦ ἁγίου μύρου καὶ ἴσως διὰ τοῦτο χρίσμα καὶ σφραγίς ὀνομάζεται ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὁμωνύμως ἀπὸ τὸ χρίσμα καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ ἁγίου Μύρου· ὅθεν καὶ ὅταν αὐτὸ χρίεται εἰς τοὺς χριστιανοὺς παρὰ τοῦ ἱερέως, ἐπιλέγονται τὰ λόγια ταῦτα “σφραγίς δωρεᾶς Πνεύματος ἁγίου”».

Τὸ χρίσμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἡ σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ γίνεται κατὰ τὸ μυστήριον τοῦ Χρίσματος, τοῦ ἁγίου Μύρου, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Βαπτίσεώς μας.

Στὴν συνέχεια, στὸ ἴδιο κεφάλαιο, ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἀναφέρεται καὶ πάλι στὸ ὅτι τὸ ἅγιο Χρίσμα, τὸ ὁποῖο ἔχει λάβει ὁ Χριστιανὸς κατὰ τὸ ἅγιο Βάπτισμα, τοῦ διδάσκει νὰ διακρίνῃ περὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ψεύδους.

Γράφει:

«καὶ ὑμεῖς, τὸ χρίσμα ὃ ἐλάβετε ἀπ’ αὐτοῦ, ἐν ὑμῖν μένει, καὶ οὐ χρειᾶν ἔχετε ἵνα τις διδάσκῃ ὑμᾶς, ἀλλ’ ὡς τὸ αὐτὸ χρίσμα διδάσκει ὑμᾶς περὶ πάντων, καὶ ἀληθὲς ἐστὶ καὶ οὐκ ἔστι ψεῦδος, καὶ καθὼς ἐδίδαξεν ὑμᾶς μενεῖτε ἐν αὐτῷ» (Α΄ Ἰωάν. β΄ 27).

Κατὰ τὴν ἔρμηνεία τοῦ ἁγίου Νικοδήμου ποὺ χρησιμοποιεῖ κείμενα Πατέρων καὶ ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, τὸ χρίσμα τὸ ὁποῖο ἔχει λάβει ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ ἐνοικεῖ στὶς καρδιὰς τῶν Χριστιανῶν καὶ μὲ τὸν λόγο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου παρακινοῦνται οἱ Χριστιανοὶ

«νὰ μένουν ἀναλλοίωτοι καὶ ἀμετάτρεπτοι πάντοτε ἐν τῇ τοῦ ἁγίου Πνεύματος γνησίᾳ ἀγάπῃ καὶ πίστει».

Καί, κατὰ τὴν συνήθεια τοῦ ἁγίου Νικοδήμου, γράφει: *«πῶς καὶ μὲ τί τρόπον»* μένει ἀναλλοίωτος ὁ ἄνθρωπος ὡς πρὸς τὴν δωρεὰν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Αὐτὸ γίνεται μὲ τὸ νὰ παραμένῃ ὁ ἄνθρωπος σταθερὸς στὰ δόγματα τῆς Θεολογίας καὶ τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας, ὄχι μόνο λογικά, ἀλλὰ ὑπαρξιακά.

• **Ἐπομένως**, ὅσοι μιλοῦν περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τῶν προδρόμων του, θὰ πρέπει νὰ ἀναφέρονται σὲ ὅλα τὰ χωρία τοῦ

Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου καὶ νὰ προσδιορίζουν κυρίως τί λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης γιὰ τὸν τρόπο ἀντιμετώπισεως τοῦ Ἀντι-χρίστου καὶ τῶν προδρόμων του.

Οἱ Χριστιανοὶ γνωρίζουν τοὺς ἀληθινοὺς προφῆτας ἀπὸ τοὺς ψευδοπροφῆτες καὶ τὸν Χριστὸ ἀπὸ τὸν Ἀντίχριστο μόνον μὲ τὴν ἐνεργοποίηση τοῦ *Χρίσματος*, τὸ ὁποῖο ἔχουν λάβει ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἐνεργεῖται μέσα στὴν καρδιά τους.

3. Για τὸ *χρῖσμα* τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖο λέγεται καὶ *σφραγίδα*, κάνει λόγο καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Συγκεκριμένα, στὴν ἐπιστολὴ του πρὸς τοὺς Κορινθίους, γράφει:

«ὁ δὲ βεβαιῶν ἡμᾶς σὺν ὑμῖν εἰς Χριστὸν καὶ χρίσας ἡμᾶς Θεός, ὁ καὶ σφραγισάμενος ἡμᾶς καὶ δοὺς τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν»
(Β΄ Κορινθ. α΄ 21-22).

Ἐδῶ σαφέστατα φαίνεται, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δίδει τὴν *βεβαίωση* στοὺς Χριστιανοὺς. Αὐτὸς εἶναι Ἐκεῖνος ποὺ μᾶς *χρίει*. Ἡ *χρίση* ταυτίζεται μὲ τὴν *σφράγιση* καὶ αὐτὸ γίνεται ἀπὸ τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος δίδει στὶς καρδιές μας τὸν *ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος*.

Ἐὰν κανεῖς μελετήση καὶ ἄλλα παράλληλα χωρία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου γιὰ τὸ τί σημαίνει *ἀρραβῶνας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*, τὸ τί σημαίνει νὰ ψάλῃ κανεῖς ὕμνους καὶ ὠδὲς πνευματικῆς στὴν καρδιά του, τότε θὰ καταλάβῃ ὅτι αὐτὸ τὸ *χρῖσμα - σφραγίδα* εἶναι ἡ *νοερὰ - καρδιακὴ προσευχή*, ποὺ εἶναι ἔκφραση τῆς ἀγάπης ποὺ αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν Θεό.

Στὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον ποὺ ἔχει δεχθῆ τὴν *σφραγίδα* τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔχει γραφῆ τὸ *ὄνομα τοῦ Χριστοῦ*.

Σ' αὐτὸ τὸ θέμα ἀναφέρεται ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης στὴν Ἀποκάλυψή του.

«Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἀναβαίνοντα ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου, ἔχοντα σφραγίδα Θεοῦ ζῶντος, καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ τοῖς τέσσαρσιν ἀγγέλοις, οἷς ἐδόθη αὐτοῖς ἀδικῆσαι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, λέγων· μὴ ἀδικήσητε τὴν γῆν μῦτε τὴν θάλασσαν μῦτε τὰ δένδρα, ἄχρις οὗ σφραγίσωμεν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ

ἡμῶν ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν. Καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐσφραγισμένων· ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες ἐσφραγισμένοι ἐκ πάσης φυλῆς υἱῶν Ἰσραὴλ» (Ἀποκ. ζ' 2-4).

Ἐδῶ φαίνεται σαφέστατα, ὅτι ὁ Ἄγγελος ποὺ εἶχε «*σφραγίδα Θεοῦ ζῶντος*», ἐσφράγισε τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ στὰ μέτωπά τους.

Παράλληλο χωρίο ἀνευρίσκεται καὶ σὲ ἄλλα κεφάλαια τῆς Ἀποκαλύψεως:

«Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ τὸ ἀρνίον ἐστῆκός ἐπὶ τὸ ὄρος Σιών, καὶ μετ' αὐτοῦ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, ἔχουσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γεγραμμένον ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν» (Ἀποκ. ιδ' 1).

Δηλαδή, οἱ σεσωσμένοι ποὺ στέκονται μὲ τὸ Ἄρνιο – τὸν Χριστό, εἶχαν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Πατρὸς Του γεγραμμένο στὰ μέτωπά τους. Καὶ ὅπως λέγει στὴν συνέχεια τὸ κείμενο, αὐτοὶ ἔψαλαν «*ᾠδὴν καινὴν*» ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενο μόνον αὐτοὶ γνώριζαν.

• **Ἐπομένως**, ἡ σφράγιση τῶν Χριστιανῶν μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Πατρὸς Του συνδέεται μὲ τὴν «*ᾠδὴν καινὴν*», δηλαδή τὴν *νοερὰ προσευχή*, τὴν ὁποία ἀγνοοῦν οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν ἐμπειρία αὐτῆς τῆς καταστάσεως.

4. Ὅλα αὐτὰ σημαίνουν, ὅτι μὲ τὸ μυστήριο τοῦ ἁγίου Χρίσματος, τὸ ὁποῖο συνδέεται μὲ τὸ μυστήριο τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, λάβαμε τὴν δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα στὴν καρδιά, διὰ τῆς σφραγίσεως τῶν μελῶν τοῦ σώματός μας, ὅταν ὁ ἱερεὺς ἔλεγε: «*σφραγὶς δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου· ἀμήν*».

Αὐτὸ τὸ *χρίσμα* στὴν καρδιά ἐνεργεῖ ὡς *φωτισμὸς νοός*, ὡς ἔμπνευση, ὡς ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό, ὡς προσευχή, ὡς ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὡς *ἀρραβώνας τοῦ Πνεύματος*.

Ἡ ὁμολογία τῶν Μαρτύρων καὶ τὸ μαρτύριο ποὺ ἀκολουθεῖ εἶναι ἐνεργοποίηση τοῦ ἁγίου Χρίσματος, διὰ τοῦ ὁποίου ὁρᾷ τὸν Θεό, γι' αὐτὸ καὶ τὸ μαρτύριο τῶν Ἁγίων δὲν εἶναι ὑπόθεση λογικῆς ἐπεξεργασίας, συναισθηματικῆς ἐξάψεως καὶ θυμικῆς ἐνεργείας, ἀλλὰ καρπὸς *θεοπτίας* – *θεώσεως*.

“Όμως, όταν διαπράττουμε κάποια άμαρτία, τότε τὸ *χρῖσμα* ποὺ βρίσκεται στὸ βάθος τῆς καρδιάς ἐνεργοποιεῖται διὰ τῆς μετανοίας. Δηλαδή, ἡ μεάνοια ποὺ ἐκδηλώνεται ὡς διάθεση ἀλλαγῆς βίου, ὡς ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ ὡς προσευχή, εἶναι ἐνεργοποίηση τῆς Χάριτος τοῦ ἁγίου Χρίσματος. Ἐπίσης, αὐτὸ τὸ *χρῖσμα* ἐνεργοποιεῖται μὲ τὴν *νοερὰ-καρδιακὴ προσευχή*, ποὺ εἶναι ἡ «*καινὴ ῥῶδή*», τὴν ὁποία ψάλλουν οἱ ἀναγεννημένοι ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

“Όταν ὁμως ὁ ἄνθρωπος ἀρνήται τὸν Χριστό, ἐγκαταλείπει τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ ἀποδέχεται ἄλλες ὁμολογίες-αἱρέσεις καὶ θρησκείες, τότε χάνει αὐτὴν τὴν δωρεά· καὶ γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία πρέπει νὰ λάβῃ πάλι τὸ *χρῖσμα* τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μὲ τὸ μυστήριό τοῦ Χρίσματος.

• **Ἐπομένως**, οἱ Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας δὲν πρέπει νὰ ὁμιλοῦν μόνον γιὰ τὸν Ἀντίχριστο καὶ τοὺς προδρόμους του, ἀλλὰ κυρίως καὶ πρὸ παντὸς θὰ πρέπει νὰ βοηθοῦν τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ζοῦν κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ ἐνεργοποιῆται ἡ Χάρη τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος, μὲ τὴν διαφύλαξη τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν δογμάτων, τὴν ὀρθόδοξη βίωσή τους, τὴν μεάνοια καὶ τὴν ἐσωτερικὴ *νοερὰ-καρδιακὴ προσευχή*, διότι ἔτσι θὰ μπορέσουν νὰ ξεχωρίσουν τὶς ἐνέργειες τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὶς ἐνέργειες τοῦ Ἀντιχρίστου.

Διαφορετικά, θὰ συγχέουν τὶς ἄκτιστες μὲ τὶς κτιστὲς ἐνέργειες καὶ τὸ χειρότερο θὰ θεωροῦν ὅτι οἱ ἐνέργειες τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι ἐνέργειες τοῦ Χριστοῦ ἢ ἀντιστρόφως.

Αὐτὴ ἡ διάκρισι συνιστᾷ τὴν Ὁρθόδοξη Ποιμαντικὴ. Καὶ ἡ οὐσία της εἶναι ἡ λεγομένη Ἡσυχαστικὴ Παράδοση.

* * *

ΟΣΟΙ ἀξιωθοῦν νὰ *χρισθῆ* ἡ καρδιά τους ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἤτοι νὰ γραφῆ στὴν καρδιά τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρνίου τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ, θὰ ἀποφύγουν τὴν *σφράγιση* τους ἀπὸ τὸ θηρίο τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ τὸν πατέρα του, καθὼς ἐπίσης θὰ ἀποφύγουν καὶ τοὺς προδρόμους του.

Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία τῆς Ὁρθοδόξου Ποιμαντικῆς ποὺ συνδέεται μὲ τὴν Ἑσυχαστικὴ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

Γι' αὐτὸ ἔχει πολὺ μεγάλη σημασία ἡ διατήρηση τοῦ ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ. Κάθε ἀλλοίωση τοῦ Ἑσυχαστικοῦ Πνεύματος τοῦ ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ διευκολύνει τοὺς προδρόμους τοῦ Ἄντιχρίστου νὰ κάνουν πολὺ καλὰ τὴ δουλειά τους καὶ νὰ πλανοῦν τοὺς ἀνθρώπους.

(*) Περιοδ. «**Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση**» Ναυπάκτου, ἀριθ. 122/Ἰούνιος 2006, σελ. 1 καὶ 8· ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1654/4.8.2006, σελ. 3 καὶ 4. Ἐπιμέλ. ἡμετ.